

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ, ΚΑΙ ΟΧΙ ΛΥΣΗ, ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Κάθε σοβαρός άνθρωπος σε αυτή την χώρα νιώθει έντονα πολλές φορές ότι βλέπει έναν εφιάλτη (σαν τον Kafka), και άλλες ένα ξεκαρδιστικά γελοίο θέατρο του παραλόγου. Ζούμε μια grotesque κατάσταση.

Όπως όταν ένα δικαστήριο αθώνει τους Εξι πολιτικούς και στρατιωτικούς υπεύθυνους της Μικρασιατικής Καταστροφής του 1922 διότι, λέει, βρήκε νέα στοιχεία σε μια επανάληψη της δίκης εννιά δεκαετίες μετά.

Μήπως το Καθεστώς επιχειρεί προληπτική αυτοαμνήστευση γι αυτά που έρχονται;

Το ΝεοΕλληνικό Σύστημα του Καθεστώτος Leviathan και η εντολοδόχος του πολιτική εξουσία κάνει πως δεν καταλαβαίνει ότι η χώρα έχει βουλιάξει.

Το οικονομικό πρόβλημα της χώρας δεν είναι μόνο ότι είναι βουτηγμένη στο χρέος, και ότι θα είναι περισσότερο πνιγμένη ακόμη κι αν πιάναμε όλους τους στόχους του αμνημόνευτου Μνημονίου – που ούτε κατά διάνοια δεν θα τους πιάσουμε.

Ούτε είναι μόνο η δημοσιονομική ανευθυνότητα των Κυβερνήσεων του Καθεστώτος και το τεράστιο έλλειμμα.

Το πρόβλημα είναι ασύγκριτα πιο βαθύ και βαρύ από όσα μας λένε οι πολιτικοί εντολοδόχοι του Συστήματος και τα Μεσα Μαζικής Προπαγάνδας του.

Για να δούμε μερικούς αποκαλυπτικούς οικονομικούς δείκτες.

Στον γενικό δείκτη οικονομικής ελευθερίας (Heritage Foundation – Wall Street Journal) η χώρα βρίσκεται στην 73η θέση, κυμαινόμενη στα όρια μεταξύ της ομάδας των μετρίως ελεύθερων χωρών και των επί το πλείστον ανελεύθερων. Είναι πίσω, ενδεικτικά, από τη Μαδαγασκάρη, την Ταϊλάνδη, το Ελ Σαλβαδόρ, τη Γεωργία, και φυσικά από την Τουρκία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία.

Στον δείκτη Παγκόσμιας Ανταγωνιστικότητας (World Economic Forum) η Ελλάδα έχει την 83η θέση, πίσω, φερ' ειπείν, από τη Ρουάντα, τη Ναμίμπια, το Αζερμπαϊτζάν, την Τυνησία και φυσικά την Τουρκία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία.

Ειδικότερα, ως προς τις συνιστώσες της Ανταγωνιστικότητας:

Στον δείκτη Ευνοιοκρατίας στις Αποφάσεις των Κυβερνητικών Οργάνων και Υπαλλήλων είναι στην 105η θέση.

Στον δείκτη Κυβερνητικής Αποτελεσματικότητας έχει την 113η θέση.

Στον δείκτη Σπατάλης των Κυβερνητικών Δαπανών έχει την 128η θέση.

Και στον δείκτη του Βάρους των Κυβερνητικών Κανόνων (του Κανονιστικού Πλαισίου), την 129η θέση.

Στον δείκτη Προστασίας των επενδυτών είναι στην 123η θέση.

Στον δείκτη Ποιότητας του Εκπαιδευτικού Συστήματος, στην 118η θέση.

Αλλά και στον ιδιωτικό μεγάλο επιχειρηματικό τομέα, ο δείκτης Αποτελεσματικότητας των

Διοικητικών Συμβουλίων βάζει τη χώρα στην 120η θέση.

Στον γενικό δείκτη Επιχειρηματικότητας (Doing Business) της World Bank Group, η Ελλάδα έχει την 109η θέση (στην Ευκολία του Επιχειρείν), έχοντας πέσει καμιά δεκαριά θέσεις μέσα σε έναν χρόνο. Είναι πίσω, για παράδειγμα, από την Μπαγκλαντές, την Υεμένη, την Αιθιοπία, την Παπούα νέα Γουιάνα, και φυσικά την Τουρκία, την Βουλγαρία, την Ρουμανία. Στον δείκτη Έναρξης μιας Επιχείρησης είναι στην 149η θέση.

Στον δείκτη Προστασίας των Επενδυτών βρίσκεται στην 154η θέση.

Στον δείκτη Ελευθερίας του Τύπου (Δημοσιογράφοι χωρίς Σύνορα) η Ελλάδα έπεσε στην 70η θέση μέσα σε έναν χρόνο από την 35η, πίσω π.χ. από την Burkina Faso, την Κύπρο (Βόρεια), το Bhutan, τη Μακεδονία (όπως αναφέρεται), την Κεντρική Αφρικανική Δημοκρατία και φυσικά την Τουρκία, την Βουλγαρία, την Ρουμανία.

Στον Δείκτη Διαφθοράς (Transparency International) η Ελλάδα έχει την 78η θέση μαζί με την Κολομβία, πίσω, επί παραδείγματι, από τη Ρουάντα, την Γκάνα, τη Ναμίμπια, την Κόστα Ρίκα και φυσικά την Τουρκία, Βουλγαρία, Ρουμανία.

Να λοιπόν μια εικόνα του οικονομικού μεγαπροβλήματος της χώρας. Που δεν θεραπεύεται με όσα λεφτά και να βρίσκαμε, ακόμη και να μας τα χάριζαν. Κακό θα μας έκαναν για δικό τους όφελος. ΑΛΛΟΥ ΕΣΤΙΝ ΧΡΕΙΑ.

Οι δείκτες δείχνουν μια εικόνα της εφιαλτικής και κωμικής πραγματικότητας που βιώνουμε στο πετσί μας χωρίς χρείαν μαρτύρων, και που κανένα σύνολο εμπειρικών δεικτών, όσο γνωστικά και να είναι υπολογισμένοι, δεν μπορεί να αποτυπώσει σε όλο το πλάτος και βάθος της.

Και είμαστε ακόμη στην επιφάνεια του συνολικού προβλήματος. Γιατί πίσω από το οικονομικό πρόβλημα υπάρχει το πολιτειακό, της δημόσιας διοίκησης, το ιδεολογικό, το φεουδαρχικό, το ολιγαρχικό, το γιγαντιαίο πρόβλημα της διαπλοκής όχι μόνο νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας αλλά και μεταξύ αυτών και της Οικονομικής Ολιγαρχίας και του Τύπου.

Και πίσω από όλα χάσκει η πολιτιστική, ιδεολογική και εκπαιδευτική άβυσσος. Ένας διεφθαρμένος τρόπος σκέψης και αξιολόγησης, ένας εκτετμημένος «Λόγος» του Μη-Οντος άγονος για να γεννήσει πολιτιστική οντότητα, ανίκανος να παρακολουθήσει την δυναμική της σύγχρονης πραγματικότητας, αντιδραστικός προς το Άνυσμα της Ιστορίας και αντιφατικός προς τον Ελληνισμό και τον Λόγο του Οντος.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι εκλογές καθ' εαυτές, (χωρίς μια συνολική, ριζοσπαστική, ειδωλοκλαστική και ελευθεροκεντρική εθνική στρατηγική ανάταξης της χώρας), είναι μέρος του προβλήματος, και ουδέ κατ' ελάχιστον μια λύση του.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΠΑΤΡΙΝΟ ΤΥΠΟ"]